

N:o 171.

Af herr **P. Andersson** i Högkil, om ändringar i och tillägg till resereglementet den 11 februari 1881.

Frågan om ändring i resereglementet af den 11 februari 1881 blef vid sistlidet års riksdag behandlad af Andra Kammarens fjerde tillfälliga utskott. Hänvisande i detta fall till Riksdagens protokoll, tillåter jag mig blott erinra, att utskottet i afgifvet utlåtande (i samlingen n:o 6) lemnar en utredning af frågan; förklarar, att »inom utskottet lifliga sympatier gjort sig gällande dels för en fortgående inskränkning af antalet klasser i resereglementet och dels för minskning af statens utgifter för ifrågasvarande ändamål»; redogör för det slut, hvartill utskottet beträffande föreslagna nedsättningar kommit, nemligen att resereglementet, efter utskottets enhälliga åsigt, i 6 särskilda fall borde ändras och nedsättas, men finner nedsättningarna obetydliga, hvadan utskottet stannat vid den mening, att någon framställning hos Konungen icke borde ske i den föreliggande frågan.

Uti motiveringen yttrar utskottet bland annat: »icke heller kan utskottet finna, att i allmänhet samma reglemente må anses vara ett uttryck för något system af betänkligt slöseri med statens medel». Mot denna sats, som till stor del vederlägges af utskottets egna utlåtande, vill jag uppställa en annan: allt slöseri med statens medel, det må ske systematiskt eller icke, är betänkligt och bör hämmas.

För min del är jag fullkomligt öfvertygad om, att resereglementet måste ändras; ty jag vet bestämdt att det samma i vissa fall tolkas och

tillämpas på ett sådant sätt, att ett icke allenast betänkligt, utan ett oerhördt, orimligt slöseri med statens medel dervid eger rum.

Exempel.

Bland räkenskaperna i kamrarrätten och arméförvaltningen har jag funnit reseersättningsräkningar för åren 1887 och 1888, hvaruti upptages skjuts efter 2 hästar från Dalskog till Ed, från Bäckefors till Dalskog, från Årbol i närheten af Ed till Dalskog o. s. v. Dalskog, Bäckefors och Ed äro stationer vid Dalslandsbanan; men derigenom att ersättningen beräknats efter skjuts med 2 hästar har staten i dessa fall fått betala mångdubbelt — i ett fall nära 5, säger fem, gånger — större belopp än om ersättningen beräknats efter afgift för plats i första klassens vagn med snälltåg på jernvägen.

I arméförvaltningen finnes bland Elfsborgs läns räkenskaper för 1888 en reseersättningsräkning, hvaraf framgår, att så kallade ekonomiska besigtningar i juli månad sagda år förrättades inom 5:te och 6:te korpralskapen vid Vedbo kompani af Vestgöta-Dals regemente. Inom Håbols socken besigtigades 14 knektetorp, Håbols sockens hela vidd utgör 1,2 kvadratmil; men den vägsträcka, som för besigtningen af de 14 knektetorpen upptagits i räkningen, uppgår till 23,4 — säger tjugotre hela och fyra tiondedels — mil. För en del af landsvägen inom Håbols socken har staten i detta fall fått betala skjutsersättning 15 — säger femton — särskilda gånger. Ersättningen är i den åsyftade räkningen upptagen för 2 hästar. Biträdande sergeanten har i sin räkning upptagit summan 23,4 mil, och följaktligen har staten äfven till honom fått betala skjutsersättning för samma vägsträcka inom Håbols socken femton särskilda gånger.

Mångfaldiga andra exempel finnas, men de anförda må för denna gång vara nog. Jag är villig att, om sådant tillåtes mig, inför det utskott, som kommer att behandla motionen, bevisa sanningen af de anförda exemplen samt anförda och styrka andra.

Kontrollen på reseersättningsräkningarna är i åtskilliga fall, synes det mig, för slapp. Exempelvis vill jag nämna, att på en sådan räkning för resa genom tre särskilda kronolänsmansdistrikt har blott en af distriktens länsmän bestyrkt de uppgifna väglängdernas rättighet. Noggrannare och kraftigare kontroll är nödvändig. Jag är villig att inför utskottet närmare utveckla och styrka detta påstående.

Då lifliga sympatier inom utskottet förlidet år gjorde sig gällande för inskränkning af antalet klasser i resereglementet, skall jag nu föreslå en sådan inskränkning och nedsättning deruti, som visserligen icke i allt

men dock i det hufvudsakligaste öfverensstämmar med de af utskottet uttalade åsikter.

På grund af hvad jag nu anført anser jag det vara Riksdagens pligt att vidtaga åtgärder för åstadkommande af ändring och tillägg i gällande resereglemente och hemställen,

att Riksdagen i skrifvelse till Konungen anhåller, att Konungen täcktes förordna om följande ändring och tillägg i resereglementet af den 11 februari 1881:

1:o.

att antalet klasser inskränkes till 4, nemligen:

Första klassen.

Resa med skjuts: lega för 2 hästar.

» på ångfartyg: afgift för hyttplats eller, när hytt ej förekommer, en salongsplats.

» på jernväg: afgift för plats i första klassens vagn.

Dagtraktamente 10 kronor.

Gällande för de till nuvarande första och andra klass hörande personer.

Andra klassen.

Resa med skjuts: } lika med första klassen.
» på ångfartyg: }

» på jernväg: afgift för plats i andra klassens vagn eller, när denna klass ej finnes, första klassens vagn.

Dagtraktamente 6 kronor.

Gällande för de till nuvarande tredje och fjärde klass hörande personer.

Tredje klassen.

Lika med och motsvarande nuvarande femte klass.

Fjärde klassen.

Lika med och motsvarande nuvarande sjette klass.

2:o.

att åkdonslegan med deri inbegripen ersättning för beställningspenningar bestämmes för första klass till 80 öre, andra klass 60 öre, tredje och fjerdje klass 30 öre, allt per mil;

3:o.

att ersättning för transport af effekter till och från fartyg eller jernväg bestämmes för första och andra klass till 1 krona samt för tredje och fjerdje klass till 67 öre;

4:o.

att bestämdt stadgande införes derom, att ersättningen skall beräknas och utgå efter afgift på jernväg eller ångfartyg, när sådan lägenhet finnes att tillgå;

5:o.

att bestämdt stadgande införes derom, att ersättning för skjuts endast får beräknas för den väg, som verkliken färdats i och för statens tjenst;

6:o.

att föreskrifter utfärdas derom, att så väl vederbörande kronolänsman som äfven kronofogde bör bestyrka de i reseersättningsräkningarna uppgifna väglängders och skjutsafgifters rättighet.

Slutligen anhåller jag, att denna motion måtte remitteras till Andra Kammarens *fjerdje* tillfälliga utskott.

Stockholm den 6 februari 1889.

P. Andersson.

Högkil.
